

“Bismillah” Demeyen Misafir

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v) günlerden bir gün sahabeleriyle sofrada oturmuşlar, yemek yiyorlardı. Fakat tabaktaki yemek eksilmiyordu. Yedikleri kadar sanki kudret eliyle табаға konuyordu.

Az sonra bir misafir çıkı geldi. Sofraya davet ettiler. Adam oturdu ve yemeğe başladı. Başlamasıyla tabaktaki yemeğin hızla azalması bir oldu.

Peygamberimiz (s.a.v) in etrafında bulunanlar durumu fark edip sordular: “Ya Resûlâllah yemeğin başında bereket vardı. Sonra birden bire kayboldu. Yemek hızla azaldı ve bitti. Sebebi nedir?”

Peygamber (s.a.v) şöyle izah etti:

“Hepimiz yemeğe başlarken “bismillah” dedik. Bu yüzden yemeğimiz bereketlendi. Sonra bir misafir geldi. Yemeğe oturdu. Fakat “Besmele” çekmedi. Bunun için yemeğin bereketi kalmadı ve kısa zamanda bitti.”.

(Ahmet Şahin Dini Hikayeler /36)

<http://halilyavuz.net/index.php/2-uncategorised/18-besmele-ile-ilgili-kissalar>

Her zaman Şükretmesini Bilmeliyiz

Tuğrul, annesinin sofraya getirdiği bulgur pilavını görünce, yüzünü buruşturdu.

-Üç gündür aynı şey anne, diye şikâyet etti. Pilav, pilav, pilav...

Anne табаği sofraya koyduktan sonra:

-Oğlum ne yapalım? Elimizde var mı ki sana çeşitli yemekler pişireyim... Paramız var mı ki istediklerini alayım...

Tuğrul gözlerini kıstı:

-Komşumuzun oğlu Ahmet'i biliyorsun anne... Evlerinde çeşit çeşit yemek çıkıyor. Mert de öyle, Selim de öyle... Üstelik hiç birinin cebinden harçlığı eksik olmuyor. Bıktım bu parasızlıktan. Benim onlardan farkım ne?

Annesi ağlamamak için başını arkaya çevirdi. Üzüntü dolu bir sesle:

-Oğlum, bu elimizde olan bir şey mi? Baban sonunda iyi kötü bir iş buldu. Kazancıyla kıt kanaat geçinip gidiyoruz. Hem sen başkalarına ne bakıyorsun? Onlar kadar zengin değiliz ki biz.

-Neden olmuyoruz, neden olamıyoruz ya? Hışım la sofradan kalktı.

-Ben bu yemeği yemiyorum! Hep aynı yemek! Bıktım! Pantolon desen yamalı yırtık! Gömlek desen eski püskü! Yeter ya!

-Oğlum Tuğrul! Nereye böyle? Tuğrul, eskimiş, yer yer boyası dökülmüş montunu sırtına geçirirken annesine boş gözlerle baktı, cevap vermedi. Kapıyı çektiği gibi çıktı. Zavallı anne bitkin ve kederli bir halde içini çekti önce... Sonra yanaklarına doğru birkaç damla yaş süzüldü. Peşinden bir hıçkırık... Sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. -Ya Rabbim, ne olacak bu hâlimiz bizim? Bize yardım et. Hem ağlıyor, hem dua ediyordu. Zavallı kadın üzüntüsünden tek bir lokma bile yiyemedi. Tuğrul, elleri montunun cebinde ayaklarını sürüyerek çıktı evden. Zorla yürüyordu sanki. Bir yandan da söyleniyordu.

-Pilavmış, para yokmuş! Herkes hayatını yaşıyor, biz sürünüyoruz. Ah gözün kör olsun fakirlik! Gözleri önünde yürüyordu. Sanki bütün herkes kendisine bakıyor ve içten içe alay ediyordu. Sanki başını kaldırırsa onu birbirlerine gösterip alay edeceklermiş gibi hissediyordu. Söylene söylene parka kadar gelmişti. Kafasını kaldırdı, oturacak bir yer aradı. Adımlarını sürüyerek parka girdi ve bankın birine oturdu. En azından biraz kendine gelirdi. Gözleri, ucu yırtılmak üzere olan ayakkabısına takıldı. Ayaklarını hafif içeri çevirerek gizlemeye çalıştı.

-İşe bak, dedi. Ayakkabı, ayakkabı değil, sanki pabuç. Bu sırada bir çocuk yanına yaklaştı.

-Boyayayım abi, dedi. İsteksiz bir tavırla çocuğu inceledi. Eli yüzü kapkaraydı. Elbiseleri lime limeydi. Lastik ayakkabıları vardı. Elindeki pabucu uzatmış, bekliyordu. Çocuk, Tuğrul'un manasız manasız baktığını görünce :

-Hişt abi, dedi. Boyayalım mı, dedim! Tuğrul ezgin bezgin gözlerini kaçırmaya çalıştı:

-Param yok ki, dedi. Hem şuna baksana, boyanacak neresi kalmış? Boyacı çocuk onun hâline acıdı ve yanına oturuverdi.

-İsmin ne abi senin? diye sordu. Tuğrul şaşkın bir tavırla ona baktı:
-Tuğrul, dedi. Ya seninki? -Benimki de Hasan... Kötü bir şey mi oldu abi? Derdini soran bir dost bulmak Tuğrul'u sevindirmişti. Anlatmaya başladı derdini, içini döktü. Hasan işini bıraktı, onu dinledi. Konuşması bitince Hasan:

-Hayatımız birbirine benziyor abi, dedi. Üstelik babam da yok benim. Evin tek erkeğiyim. Ama hâlîmden şikâyetçi değilim. Buna da şükür. Sabahtan öğleye kadar okula gidiyor, okuldan gelince de boya sandığını alıp buralara geliyorum. Günde 10-15 ayakkabı boyuyorum. Az çok bir şey geçiyor elime. Kazandığımı da evin masraflarına harcıyoruz. Hâlimize şükrediyoruz. Sonuçta bizden beter olan da var, değil mi? Tuğrul şaşkın şaşkın bakarken Hasan kalktı.

-Gidiyorum abi, dedi. İstersen ayakkabını boyayayım, para almam.

-Sağol Hasan, dedi. Başka zaman inşallah. Hasan giderken arkasından baktı ve o an fark ettiği durum karşısında sanki başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti. Ayakları engelliydi Hasan'ın. Topallayarak, zar zor yürüyordu. Oysa kalkıp gidene kadar bunu hiç fark etmemişti. Kaldı ki, Hasan da bundan hiç bahsetmemişti. O an ister istemez gözleri kendi ayaklarına gitti; koşabildiği, atlayıp zıplayabildiği, sapasağlam ayaklarına. Babasız ve engelli bir çocuğun ailesinin ihtiyaçlarını karşılamak için gösterdiği bunca azim ve irade inanılmazdı. Asıl şimdi ezildiğini hissetti. Öyle değil mi idi ya? Neden, şu durumunda bile, daha beter durumda olan, hatta bir elbise bulamayıp tek giysiyle yaşayan, bir dilim ekmek için çöplükleri karıştıran kimseleri düşünerek haline şükreden Hasan kadar olamıyordu?

- Ne kadar da aptalım, diye hayıflandı. Hasan'ın hâline bak, şu halinde bile boyacılık yapıyor, parasını kazanıyor, bir de ev geçindiriyor. Bana ne oluyor? Yok, zengin olmakmış, yok para bulmakmış! Hem ben çalışmıyorum da! Rahatlığı bulmuşum, daha fazlasını istiyorum. Bana ne arkadaşlarımdan, Mert'ten Selim'den bana ne? Böyle düşündüğüne sevindi. İçi rahatlamış bir şekilde doğruldu. Hafiften kararmaya yüz tutmuş havaya baktı. Başını önüne eğip:

-Annemi bugün çok üzdüm, kalbini kırdım, dedi. Gidip gönlünü alayım, elini öpeyim. Ve acıktığını hissetti o an. Canı bulgur pilavı istiyordu. Bu değişikliğe hayret etti. Adımlarını sürüyerek, hâlinden utanç duyarak, fakirliğe isyan ederek geldiği yoldan, şimdi pişman bir şekilde, haline şükrederek dönüyordu.

Kaynak: <http://secmehikayeler.com/eglendirici-egitici-hikayeler/cok-guzel-bir-hikaye-her-zaman-sukretmesini-bilmeliyiz.html#more-1232>